

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > בין המצרים 027 חורבן הדור וחיי פנימיות תשעז

בין המצרים 027 חורבן הדור וחיי פנימיות תשעז

בס"ד

ז' אב תשע"ז

בעזר ה' קצת דברים על הימים האלה, לשון חז"ל הידוע מאוד: כל שלא נבנה בית המקדש ביומו - כאילו נחרב ביומו. כאילו נחרב ב יומו, כוונת הדברים שהיה זמן שהיה בית המקדש, היה זמן של בית המקדש בחורבנו ובכל שנה ושנה החורבן מתוסף, היה חורבן שהיה בשנה ראשונה שנחרב הבית ובכל שנה ושנה יש עוד חורבן ועוד חורבן ועוד חורבן.

כשמגיעים ימי האבלות, ימי בין המצרים, שנכנס אב ועד יום שנחרב בו בית אלוקינו, נחרב בכל שנה ושנה, עורו עורו עד היסוד בה, אז בכל שנה ושנה, העורו עורו עד היסוד, העקירה נעשית יותר חריפה ולכן ההארה של הבית מקדש שהייתה - הולכת ומתמעטת. לא רק מצד שעברה עוד שנה, אז יש התרחקות יתירה, אלא יתר על כן, כי נעשה עוד חורבן ועוד חורבן ועוד חורבן. כדאי הוא בית אלוקינו להתאבל עליו. בשביל להתאבל על בית אלוקינו שהיה ממש בבנינו - צריך להיות במדרגה של "ושכנתי בתוכם", שלאדם יש גילוי שכינה בחוש.

כאשר יש לאדם גילוי שכינה בחוש, אז יש לו את המעין של בית המקדש בתוכו, ואז הוא מכיר את מה שיש בתוכו ואת מה שחסר. כל זמן שלא מתקיים באדם "ושכנתי בתוכם", לא מתגלה אצלו המדרגה של צור לבבי וחלקי ה' לעולם, קודשא בריך הוא ליבא של ישראל כמו שאומרים חז"ל. כשהמדרגה הזאת לא נמצאת אצלו בפועל, אלא היא רק בכוח, בכוח היא נמצאת אצל כל ישראל. אבל כאשר המדרגה הזאת איננה נמצאת בפועל, אז אין לאדם ציור של נפש של מדרגת בית המקדש. אז איך אפשר להתאבל על דבר שאדם לא ראה אותו?

כשיש לאדם גילוי שכינה, ה' יתברך שוכן בקרבנו. הוא מרגיש את מציאות ה' באתגליא, בחוש. אז הוא מכיר מה הוא בית המקדש הפרטי ומזה בא ההיקש האמתי לבית המקדש הכללי, בית המקדש הפרטי לא יכול להיות שלם, כי הוא רק פרטי והוא לא כלל, אבל הוא מעין מקדש מעט, אבל יש לו נגיעה בסוגיא שנקראת בית המקדש. כשאין את אותה מדרגה, אז איך אפשר להתאבל על חורבן בית המקדש? כמובן שהאדם יכול להתבונן בדברי חז"ל שהרחיבו במאות מקומות את מעלת בית המקדש, איך היה צורת החיים שהיה בית המקדש. מה היה מדרגותיהם של ישראל בתקופת בית המקדש וככל שהדברים מצטיירים אצלו יותר, אז נולד אצלו כאב על מה שהיה.

זה ציור חיצוני, זה בא מידיעה חיצונית שנקלטת בשכל האדם והאדם מתבונן ומשיב אותה אל הלב. האופן הנוסף, הוא להתבונן בנחרב ביומו שיש בכל דור ודור, צריך להבין שכשבית המקדש נחרב, הוצת אש בציון, אז היה נגלה גם לעיני בשר ודם מהגדול שבגדולים עד השפל שבשפלים, הוא ראה את ההוצת אש בציון. אבל להבין גם כן מה היה חסר, גם בזמן שנחרב בית המקדש - האבלות לא הייתה שווה אצל כולם.

כיוון שמדרגותיהם של בני אדם אינם שווים, לכן גם בזמן בית המקדש, כל אחד היה לו מדרגה אחרת של גילוי בית המקדש ולכן גם החורבן היה שונה אצל כל אחד ואחד ועל מצבנו שאנחנו נמצאים עכשיו, של נחרב ביומו, גם כן יש את המדרגה, כמה האדם תופס, מכיר, חש, את מציאות החורבן של יומו, חורבן של יומו. ההתבוננות בחורבן של הימים האלה, של הנחרב ביומו, היא התבוננות שגורמת לאדם להתבונן במה שנמצא בפנים ומה שנמצא בחוץ ועל ידי כן הוא מכיר את עומק נקודת

החורבן שבו אנחנו נמצאים השתא, עד שיבנה בית המקדש במהרה בימינו.

אם כן, האופן הראשון של החורבן, של הכרת החורבן, הוא כאשר האדם זוכה ל"ושכנתי בתוכם", אז יש לו ציור של בית המקדש, ציור אמת. זה התאבל על ירושלים במדרגה אמתית. האופן השני כמו שהוזכר, זה כאשר האדם מתבונן בדברי חז"ל בהיקף, בעומק, בכוח הציור, להתבונן מה היה ומה נחסר, על זה היה דוה ליבנו.

האופן השלישי הוא להתבונן על הנחרב ביומו, מה חסר עכשיו, איפה אנחנו נמצאים, בעומק הגלות. נתבונן על החלק השלישי בעזר ה' - ההתבוננות הזאת זה המצב שבו אנחנו נמצאים, זה הכרת המציאות. בשנה זו שהקדוש ברוך הוא מחיה אותנו, הדברים שיאמרו, הם יאמרו מהמקום של הפשיטות, מהמקום של הכרת המציאות. ולא בדרך ההפלגה, אלא בדרך הדקדוק.

הנחרב ביומו שיש בגילוי דור דידן, יש לו פנים רבות מאוד, אבל צריך להבין את היסוד ולאחר מכן את הענפים, עומק החורבן שקיים בנחרב ביומו דידן. הוא שכוח הקדושה, גדרי הדין, רגשי אמת, חיים פנימיים, הם באופן כזה שכמעט נעלם. אבל יתר על כן, העומק הנורא של טומאה שיורדת לעולם, שהיא ממעמקי מציאות החורבן. הוא שבפנים, בפנים של מציאות הטומאה שירדה לעולם, מונח שבצעם כל גדרי תורה, כל גדרי תורה הופכים להיות אצל האדם שהוא לא רואה אותם כחומה בצורה. אלא מעמקי הטומאה שחלה בעולם גורמת לידי כך שכל גדר של דין וכל גדר של כל צורת השמירה של כנסת ישראל במשך כל הדורות כולם, כל גדר, אפשר להשיג אותו. אפשר להזיז אותו.

במעמקי הנפשות, במעמקי הנפשות חלה טומאה, שגדרי התורה הם כבר לא מתעוררים אצל האדם באותו תוקף שהיה קודם לכן. הקרירות הזאת שחלה בנפשות גורמת לידי כך, שאפשר להשיג כל דבר, אפשר להזיז כל דבר. כמובן, אלו שהם פורקי עולם, פורקים להדיא את הדור, אבל מי שאינו פורק עול, לאט לאט הכל זז.

מי שהוא בר דעת, מבין שכל מציאות צורת האידישקייט שאנחנו רואים היום, זה רק שאלה של זמן, אם חס ושלום לא יבנה בית המקדש, כל נקודה זזה. שום דבר לא עומד על עומדו. כמובן שזה עוד לא הגיע לחמץ בפסח. אבל כל התפיסה הפנימית, כל התפיסה הפנימית הולך ונעשית נעלמת יותר ואז מה שנשאר זה הגדרים החיצוניים, בלי התבערה הפנימית של חיי אמת וחיי הקדושה.

ההתגלות של הדברים בפועל, היא שאין דבר בעצם שמקביל למציאות הקיום של קומת הקדושה, שבאים להתבונן יותר בעולם המעשה, ועל אלה יש את עומק הבכי, העיני עיני יורדה מים.. לראות את נקודת הגאולה. צריך להבין, כל העולם של קדושה הוא חי באופן שיש לו את המחיצות שלו, את הגדרים שלו, וכנפרצו כמעט כל המציאות כולם, כשנפרצו כמעט כל המחיצות כולם - אז בעצם הכל נעשה פתוח.

כל בר דעת, כל בר דעת שזוכר כמה שנים קודם, עשר עשרים וכדומה, והיו שואלים אותו האם זה יתכן שזו תהיה המציאות? הוא היה יכול להישבע שלא יתכן שככה יראו בני תורה, אבל זאת המציאות. לא מדברים על אלו שאינם שומרים תורה ומצוות. לא מדברים על אלה ששומרים תורה להדיא למחצה לשליש ולרביע כת הבינונים כלשון החזון איש. לא מדברים על אלה שנמצאים בשולי המחנה.

מדברים על האמצע! לא על הקצה מכאן ולא על הקצה מכאן, אלא על האמצע. ניתן כמה דוגמאות מעולם המעשה, על אף שדיבור בעולם המעשה, מוציא את האדם החוצה. אבל זה עומק הגלות.

כולנו זוכרים משנים קדמניות, כשאדם רצה לשמוע שיעור תורה, אז היה לו את מה שהיה לו, את אותו טיפ עם אותה קלטת שהוא שמע את הדברי תורה, ומאז העולם זז הרבה מאוד, אבל בואו נבין איפה הוא נמצא עכשיו, מה היה כל התהליך זה לא נפקא מינה כרגע. אבל איפה הוא נמצא, נתייחס לנקודה האחרונה.

ההשתמשות בכל המדיה החדשה, הייתה מתחילה לקירוב רחוקים, פתחו ערוץ הידברות, פתחו כל מיני רשתות, אתרים לצורך קירוב רחוקים, אבל כל בר דעת מבין שזה לא היה קירוב רחוקים, אלא מעט. אלא זה היה ריחוק קרובים. עד שזה נמצא היום, ניתן דוגמא בעלמא, כמובן זה מקיף את הכל. אפילו החלקים החרדיים ביותר שישנם, מחזיקים אתר לצורך הקיים, שזה יפורסם בעיתונות החרדית. זה לא נפקא מינה מה, זה לא נפקא מינה מי, זאת אותה מציאות.

הראו לי היום עיתון מאתמול, כן, עיתון חרדי כביכול, קופת העיר, מסתמא את זה לא שאלו את רבי חיים קנייבסקי, את מה שאני אגיד עכשיו. מפרסמים איך אפשר לתרום לקופת העיר, אפשר לתרום בדואר, אפשר לתרום בכל המחשבים שנמצאים בכניסות לבתי כנסת, שגם מי יודע לאיפה יגיע כל הסיפור הזה ליום אחד, אבל גם אפשר לתרום דרך האתר.. WWW, זה מאושר. זה לא התפרסם לאיזה גברים בחו"ל, זה התפרסם בעיתונות החרדית.

עכשיו, מי שלא בר דעת, יאמר שזה שייך רק לאלה שמחזיקים לצורך פרנסה ובהיתר ו... הדיבורים האלה נובעים או מקטנות המוחין או מקרירות הלב, זה ברור ופשוט, התהליך הוא מאוד מובן לכל מי שיש לו עין לראות, בעצם, המילה הכי טמאה שיש בעולם, שהיא האינטרנט, היא יושבת בתוך בתי ישראל החרדים לגמרי. זה ברור. אין הכי נמי, יש עוד קבוצה קטנה של אברכים שיש לו עוד מעט דעת ולא נמצאים שם, אבל זה לא יתכן שכל שבוע שמפרסמים בעיתונים שכמעט כולם קוראים, עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם, הכל מתפרק!

כל מי שחושב שהחסימות שחוסמים, יש בהם באמת את החסימה הראויה, כל רב בישראל שבדק, יגיד את הדברים הכי ברורים, זה אולי עדיף מהמציאות שנמצאת יתר על כן בחוץ, אבל הכל, כל הכשרים ביותר זה חורבן מוחלט של כל כנסת ישראל, חורבן מוחלט. אין שום מציאות בצורה הזאת שנמצאים שיישאר עולם התורה. אין שום מציאות. אם יישאר זה מעשה ניסים. שיישאר ציבור, לא יכול להיות. הרי הדברים האלה הם טמאים. כמובן יש שיעור בטומאה כל אחד לפי מה שיש, אבל כשזה חדר לתוך המחנה, עוד פעם, זה התחיל מקירוב רחוקים, אבל כשזה מתחיל להתפשט הלאה, אז זה חודר ושזה חודר פנימה ושזה חודר לעומק, אז מחתימים אברכים שיחזיקו רק אינטרנט חסום. גיהנום חסום! כפשוטו.

מי שחושב שהדברים הם בדרך הפלגה, צריך לדעת שכל הדברים האלה, הם מביאים את כולם, את כל הדור כולו לשאול תחתית. צריך להבין, הדור מורכב משני חלקים, החלק שאנחנו עוברים עכשיו, היא בדיוק אותה דרך שהייתה לפני השואה, בדיוק אותה דרך, כמובן בצורות שונות אבל המהלך הוא אותו מהלך, האחרית של הדור הוא אחד משני הקצוות, או שחס ושלוש יחזור מה שהיה, או שהקדוש ברוך הוא ירחם על כולם, יוציא אותנו מהטומאה ברחמי וידלג על מידת הדין.

אבל אם לא, זה יהיה אותו סוף. זה יהיה אותו סוף! אין מציאות אחרת לדור. אם נאמר בדברי חז"ל על זמן בית המקדש שלא היה גג שלא היה בו עבודה זרה, כל בית ובית. אז צריך להבין שזה בדיוק אותו דבר. זה לא יכול להיות שיש על זה הכשר, אין! מי שמכיר את זה מקרוב, מבין, זה לא יתכן. זה כמו להכשיר עבודה זרה. עוד פעם, וודאי שכוונת אלו שמנסים להכשיר את הדברים, הם במטרה לצמצם את נקודות הדברים.

אבל מה זה גורם? זה גורם שמצד אחד, מצמצמים את אלו שבין כך היו משתמשים באופן אחר, אבל לאט לאט זה גורם שאלו הפנימיים חודרים וחודרים לשם, מפרסמים את זה בעיתון עוד שבוע ועוד שבוע ומאושר ומאושר, רק לצורך פרנסה, רק לאלה שצריך ולכל אחד יש שלושה רבנים שהתירו לו וכן על זה הדרך, אי אפשר לבנות כלל שלם שהכל בנוי על היתרים ועל היתרים, הכל נחרב!

ניתן דוגמא נוספת: לפני כמה שנים התחילו לפרסם באופן קבוע נסיעות לחו"ל, טיולים, כמובן, מאיפה זה התחיל? זה התחיל ממשלחת גדולי רבנים שנסעו לקבר של הגאון מוילנא, כמובן עם כוונות טהורות מאוד. אבל לאט לאט לאיפה זה מתפשט? אמר לי אחד מאלו שאני מכיר אותו לפני שנים, זה שייך רק לשולי המחנה. כל אברך לא יכול להיות שזה יקרה. אמרתי לו במילים האלה: שוטה שוטה שוטה! אתה רואה רק ראייה קצרה, זה יחדור ויחדור ויחדור, עד שיהיו גבורים מחו"ל שישלחו לצורך אברכים לאיוורור, תרומה לנסיעות לנופש בחו"ל, וזה עוד יגיע.

איפה המצב היום? מקווה שרובם לא יודעים. איפה המצב היום? כאן בעיר. כן, כאן. לא במקום אחר. קריית ספר של לפני 20 שנה וקריית ספר של היום, אולי השם של העיר השתנה, זה לא אותה עיר, זה עיר חדשה באה לכאן, כל בר דעת מבין את זה, אפילו כאן. מדברים על כאן. אחד המקומות הכי שמורים שיש בעולם. השבוע אמרו לי: נשות אברכים נוסעות לחו"ל לטיולים.

מה נאמר, שזה מקצה המחנה? לא. זה אנשים שנמצאים בינתיים בקו האמצע. מסתדר שמי שיושב כאן, שייך לדברים היותר אמתיים. איך ייתכן?! בואו נבין, כל שבוע מחלקים את העיתונים וכל שבוע מחלקים, כל הבית קוראים את זה, הילדים קוראים והילדות קוראות, יש לפחות 20 מקומות וכתבות, ואיך נהנים ואיך ואיך והילדים קוראים את זה וקוראים את זה וקוראים את זה, איך רוצים שהם יגדלו? יש בהכשר הרבנים.

מי זה הרבנים האלה? זה עוד שאלה. מפתים ומפתים, וזה הולך וצומח וצומח וצומח, עד שיגיע המצב שמי שלא נוסע לנופש בחו"ל יהיה מהמשונים. עכשיו לנסוע לנופש בחו"ל, צריך להבין, זה לא רק סוגיית של לצאת מארץ ישראל, שגם זה סוגיית הלכתית לעצמה, זה מורכב מכל המעברים, זה פותח את האדם לכל העולם כולו, הכל נחרב!

עם ישראל צריכים פרנסה, צריכים פרנסה. אז צריך למעשה שיעבדו ויהיה פרנסה, הרי זה ברור לכל בר דעת, התהליך, מי שלא רואה את זה, הוא עיוור מוחלט. אז אין הכי נמי, אם אין מספיק עבודות, אז צריך לפתוח יותר דברים, חייבים לפתוח יותר דברים, לפתוח יותר דברים, כלומר דברים ששייכים לעולם החיצון. לאט לאט יוצאים לעולם החיצון.

מי שהיה יודע, כמה גילוי עריות וכמה גיטין יש בשנה האחרונה בתוך הציבור החרדי רק מהסיפורים האלה - ה' ירחם!! זה

לא יכול להיות שזה לא יקרה, אם האדם כל היום היה עמל בתורה, ומלמד את בניו יראת שמים, גם אז היה מסוכן מאוד מאוד, אבל מצד אחד, ההתעוררות הפנימית הולכת ונחלשת, היציאה לחוץ הולכת וגדלה, אז איפה נמצאים, עולם שבעצם האדם מתחנן בסייעתא דשמיא ולומד תורה, רעייתו צריכה פרנסה והולכת לעבוד היכן שהיא עובדת, יוצאת משם, זה עוד שלב ועוד שלב ועוד שלב, עד שמגיעים לאותו מקום שבעצם העולם החיצון והעולם הפנימי, העולם של התורה והעולם החיצון - התערבבו לגמרי.

המושג הזה הבדלה היום בין גברים לנשים, מה שפעם היה ברור, אפילו אם היה מציאות של אישה כותבת, אז הייתה כותבת בראשי תיבות, היום אין שום בעיה. יש בכלל כלל חדש בשנים האחרונות. בעצם אישה יכולה לעבוד בכל, גם כן תנועת נשים חרדיות לרוץ לכנסת, אתם חושבים שזה לא יקרה? זה עוד יקרה. גם הגברים לא צריכים להיות שם, אבל זה עוד שאלה.

בעצם, התפיסה היא, צריכים להבין את זה שחיים חיים חילוניים גמורים, וצריך להסתדר עם זה. צריך להסתדר. אז ב"ה יש כמה רבנים שיכולים להתיר כל מיני דברים, אז אם מצאו לזה היתר, אז צריך לנוע עם זה הלאה. מי שחושב שמה שנאמר השתא, זה גוזמא, זה מחמת הסתכלות שלילית, אז הוא פשוט לא מבין איפה הוא נמצא. יכול להיות שהבת שלו עוד קטנה בגן והוא עוד לא מבין מה קורה. וגם שם התכנים הם בעצם מתרוקנים לאט לאט מהקדושה, השליטה של זה שייכת לכל מי שמכיר את המציאות היכן שהיא שייכת, ויכוח אם לומר מודה אני בתחילת היום, על זה אוחזים. זה נכון שהרבנים נלחמים, אבל על זה אוחזים.

האם פרשת השבוע היא המרכז של הגן או פדגוגיה, כמובן שיש הרבה אנשים יקרים שמנסים להילחם מכל המחנות מכל הקצוות מכל הצדדים, אבל איפה אנחנו נמצאים?! כל בר דעת צריך להבין דבר אחד. הדור נחרב! כבר חרב! זה לא מה יהיה, הדור חרב, שם אנחנו נמצאים, זה המקום. בוודאי לכל אחד יש בחירה לסגור את עצמו בעולם של תורה, אבל יש לו בני בית שהם פתוחים גם כן לעולם ולהתמודד עם כל מה שקורה.

נחרב ביומו, לא היה דור שנחרב ביומו כמו דור דוד, כל עולם התורה זה נחרב ביומו, זה עומק כוח הרע שהקב"ה מוריד לעולם, לא צריך לתלות את זה לא בפלוני ולא באלמוני, אבל זה עומק כוח הרע שהקב"ה הוריד לעולם, כמובן כל חוג נוח לו לתלות בצד השני והוא בצד הזה והוא בצד הזה, אבל איפה אנחנו נמצאים למעשה? שאנשים יקרים בכל מקום, אבל איפה אנחנו נמצאים? איפה אנחנו נמצאים? אנחנו נמצאים במקום כזה, במקום כזה שבעצם המחיצות בין יהודי לגוי, המחיצות בין עולם התורה לחוץ, התמוטטו לגמרי! כמעט כמעט לגמרי!

הייתי לפני כמה שבועות אצל רשב"י במירון, הגיע לשם ג'יפים נוסעים, מסתמא מי מגיע עם ג'יפים למירון? ג'יפים פתוחים נוסעים, בנות סמינר, הגיעו על ג'יפים פתוחים כל הבנות, שוחקות, ככה מגיעים לרשב"י, לרשב"י שירה של ג'יפים, זה היה מקרה של בעיה? הלוואי הלוואי, זה לא מקרה, יש כאן את כל המציאות שהכל התפרק! התפרק לגמרי.

מה הבעיה? איפה כתוב בשו"ע שאסור לנסוע בג'יפ פתוח ולצחוק? האמת שזה גם כתוב. זה הכל מופקר! זה עולם מופקר! פשוט מופקר. שלא נדבר על הצניעות ועל הבגדים ועל כל הסיפורים. צריך להבין, שכמו שבדור שבית המקדש שהופקר והייתה עבודה זרה בכל בית, היום בדור דוד, כל הבתים האלה שיש בהם את האינטרנט החסום, זה העבודה זרה על זה שיחרב הדור, אבל זה לא רק זה, זה השורש. אבל הענפים של זה מתפשטים לכל הצדדים.

הטומאה בוקעת מכל הצדדים גם יחד ומנסה לעקור הכל, הכל הכל. כפשוטו. הנחרב ביומו שבו אנחנו נמצאים, אם נפקח את העיניים ונראה באמת איפה אנחנו נמצאים, אז הלב כולו שותת דם שותת דם. מי שמנסה לברוח מהמציאות, מנסה להדחיק את עצמו מהמציאות, או ינסה לחשוב שהדברים שנאמרו עכשיו הם שייכים לצדדים מסוימים או לכיוונים מסוימים, לא! זו המציאות!! בדור כמו דוד שבו אנחנו נמצאים, לגדל בית, לחנך ילדים, זה בגדר נס להצליח, נס מוחלט. החפץ חיים עוד דיבר על זה לפני השואה. בדור דוד, זה נס גמור.

מה יעשה הבן ולא יחטא?! אבל מה יעשה האב ולא יתקרר יום יום מיראת שמיים?! מדביקות בתורה?! מחיי אמת?! מקרבת ה'?! יחפוץ באמת לחיות חיי קדושה. שאדם מכיר ויודע את עומק הטומאה שבו הוא נמצא בדור דוד, אז הוא נעשה ירא וחרד בכל רגע שהוא לא יפול לשאול תחתיות, למעמקי שער הנ' של הטומאה. שם זה נמצא.

בכל הדורות כולם היה יותר קשה להתאבל על החורבן, בדור דוד החורבן עומד מול העיניים יום יום שעה שעה למי שרק לא עוצם אותם, למי שדבוק בתורה ולא נמשך אל הכל, אשריו טוב לו. כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בבניינה. שנזכה בעזר ה' שכל מה שתואר עד השתא יהיה רוב יבוער והיום ממש יצמיח ויחיש ביאת גואל צדק אמן ואמן.

שאלות ותשובות:

שאלה: בן אדם עצמו, כמו שהרב אמר, אם הוא בעצמו חזק והוא שומר על עצמו בבית, אין לו שום דבר, הוא בפנימיות, בתורה, יש ילדים, הולכים לחברים, הבנות הולכות לחברות, אז מה עושים? איך שהרב הפגין את הכל...

תשובה: ראשית, אין תשובה ברורה מה עושים. במקום שבו אנחנו נמצאים, אין איזה מהלך שבו הולכים ואפשר להינצל מכל מה שקורה, אין כזו מציאות.

שאלה: אבל הרב כן אמר דרך.

תשובה: יש דרך יותר קלה, אבל לא שיש דרך מסודרת לגמרי. האדם חי בתוך "עמי אנכי יושבת" הוא נמצא היכן שהוא נמצא, הוא מסתובב עם בני ביתו לפי המדריגה שלהם, הוא שומע את הדברים והוא רואה את הדברים והוא עצמו מתקרב.

שאלה: אז למה צריך לשמוע ולהכניס עיתונים? זה האבא. אבל הילדים...

תשובה: הלכת פעם לבנק?

שאלה: משתדל לא ללכת.

תשובה: הלכת פעם?

שאלה: כן.

תשובה: ומה קרה שמה?

שאלה: ה' ירחם.

תשובה: אז איך אתה לא מתקרב בראת שמיים שאתה נכנס לבנק שהעריות שם....

שאלה: כמו שהרב אומר, משתדל לפני ואחרי להתחזק בראת שמיים ובתורה וכו'.

תשובה: אבל.. והאבל הזה הוא גדול מאוד, אם זה היה מקרה אחד, אתה יכול לומר את זה, אבל יש כאן נקודה הרבה יותר עמוקה ונחמד אותה. זה לא שהטומאה נמצאת בבנק, זה לא שהטומאה נמצאת עכשיו... העולם ספוג בטומאה מכל הצדדים!

אם בעיר, יש לך 1000 2000 מחשבים פתוחים, אז העיר... אייכה? כמה אנשים מתוך העיר דיין לומדים במקומות להשכלה גבוהה? אתם יודעים מה המספר של האנשים החרדים שלומדים היו בהשכלה גבוהה? 7000. זה גברים. עוד לפני נשים. אם מישו היה אומר לפני 10 שנים שזה יקרה, היו אומרים לו שזה לא יקרה לעולם. מה חושבים מה חושבים, הרי הייתה שואה והקב"ה החריב את הכל. 7000 חרדים לומדים בהשכלה גבוהה. יש לנו עולם של תורה וכנגד בנו עולם חדש של חרדים, כמובן שזה לצורך פרנסה ולצורך ולצורך.. אדם חרדי שהולך לעבוד במקום חילוני, ממה הוא עשוי? הוא יותר מגבריאל יותר ממיכאל? ממה הוא עשוי? הוא יכול לשמור את עצמו באמת?!

מי יכול לשמור את עצמו באמת?! אם כל הנידון היה פגישה מול מקומות גם זה קשה מאוד, גם זה קשה עד למאוד, אבל יתר על כן, הטומאה ספוגה מכל צד מכל פינה וזה משפיע על הנפשות, זה מטמא את כולם.

שאלה: זה ברור....

תשובה: הלוואי שזה יהיה ברור לכולם.

שאלה: הרבה הסביר את זה מאוד ברור, השאלה, לנו יש דרך איך להתמודד, תפילה תורה וכו'.. אבל הילדים והאישה באמת מה לעשות? מה, הילדים לא ילכו לבית הספר?

תשובה: יש עומק מעמקי הגלות... מצד אחד אתה חייב לשלוח את הילדים לאן שאתה שולח, מצד שני הבנות הולכות לחברות, אם לא תתן להם לקרוא את העיתון בבית, בשלב מסוים יקראו אותו בחדר מדרגות או במקום אחר, התוצאה ברורה בדיוק מה שיקרה.

שאלה: התפקיד של האבלות זה רק להצטער על המצב או שצריך לתכנן מה צריך להפעיל? מה אפשר לעשות למגר את הנזקים? או שרק להצטער?

תשובה: השלב הראשון של האבלות, זה להעמיד את נקודת הכאב באמת, אחרי נקודת הכאב, האדם עושה חשבון כמו שאמרנו, אבל קודם לכאוב את הכאב באמת. זה לא רק לראות את נקודת הקושי ומיד לנסות להציל. צריך לכאוב את הכאב באמת על עומק נקודת החורבן שקיים, על גבי זה ושלב לאחר מכן שכאב הוא כאב, אז מגיע מה שאמרתי.

שאלה: אז הרב מאוד הרחיב על האופן השלישי של החורבן, למעשה מה דרך האופן הראשון של "ושכנתי בתוכם" לעבוד על זה?

תשובה: זה כל החיים כולם. האדם השלם בקדושה זה יתברך שמו כמו שאומר המסילת ישרים בתחילתו, אז הוא מעין בית המקדש, התלמידי חכמים הם כמזבח ממש...

שאלה: זה לא סתירות קצת שפעם בשנה שחושבים רק על החלק הרע ומצטערים עליו ובשאר השנה שוכחים את זה ומסתכלים רק על החלק הטוב?

תשובה: מי אמר שבשאר השנה שוכחים מזה ומסתכלים רק על החלק הטוב?

שאלה: כי אם יסתכלו רק על הרע, יכנסו מזה לדיכאון. אז כאילו מה, לאיפה זה הולך?

תשובה: אז בכל יום ויום שאתה אומר "ובנה ירושלים עיר הקודש במהרה בימינו... את צמח דוד עבדך תצמיח.." וכן על זה הדרך.. יש לך עוד ועוד זמנים לחשוב, כמובן שלחשוב על זה מבוקר ועד לילה צריך להיות במדרגת חסיד. אבל וודאי שיש נקודות מחשבה. רק השיעור של הזמן בימים האלה הופך להיות גדול ועיקרי, אבל בשאר כל השנה כולה האדם מייחד לעצמו זמן. ויתר על כן, לא צריך לייחד רק זמן, אדם שחי טיפה בכל העולם - החורבן עומד לו מול העיניים באופן טבעי. ממילא זה גורר אותו יתר על כן להתבונן. זה לא שהחורבן כתוב בספרים ואנחנו צריכים לעיין שם.. החורבן עומד מול העיניים.

שאלה: אבל מה ההתבוננות של הבן אדם? האדם אחראי על עצמו, הוא לא יכול לשלוט על העולם, הוא יכול להצטער, אבל אם הוא מדי יצטער, אז הוא לא יוכל להתקדם בעצמו.

תשובה: ודאי שיש איזון בין נקודת הצער לבין נקודת עבדו את ה' בשמחה. אפילו בט' באב יש את הדין של עבדו את ה' בשמחה, אבל כמה השיעור אצל כל אדם זה משתנה מנפש לנפש, כל אחד עד איפה שמסוגל להגיע למדרגת צער כפי דרגה דיליה.

שאלה: מה הרב התכוון להגיד, שזה או שהמשיח יגיע או ש... אי אפשר שהמצב ימשך?

תשובה: מתי תהיה גאולת משיח צדקנו רק הקב"ה יודע, השלב לאותו מקום שיגיע, או באופן שהכל יחרב...

שאלה: זה לא יכול להימשך ככה הרבה שנים?

תשובה: זה ימשך בדיוק עד מתי שהקב"ה ירצה. לפי השכל הישר של הבני אדם כבר המצב הזה לא יכל להימשך כבר הרבה מאוד שנים קודם לכן, זה לא בנוי באופן של שכל בני אדם, ביאת משיח צדקנו היא לא במדרגת שכל, היא למעלה מכל מדרגת שכל של אדם, זה עצם מדרגת הגאולה שהיא למעלה ממדרגת התורה ולכן גם זמן ההגעה שלה לא נודע בשכל ויתר על כן זה לא בחשבון שכלי שאם כך יהיה כך ואם כך יהיה כך...

שאלה: הרב הסביר מאוד ברור, שיש משהו מאוד ברור, שיש בעיתונים הרבה דברים שזה מקרר את הלב של הבן אדם, אבל הרב אמר מצד שני שאי אפשר שלא להכניס את זה, כי אז הילד יקרא את זה בחדר המדרגות... זה נשמע כאילו תביא לו חזיר פחות מכזית בפה, שהוא לא יאכל כזית ליד המדרגות...

תשובה: בכל אחד מהצדדים יש סיכון גדול מאוד.. נסביר את הדברים.. אם את העיתונים היו קוראים רק 20% מהציבור של הבני תורה, אז אנחנו יותר מרוממים, אבל אם קוראים אותם כמעט 100% של אנשים....

שאלה: זאת המציאות?! אני כנראה אמריקאי, אז לא יודע כלום. ממש 100% מכניסים!?

תשובה: כמעט 100%, זה ברור שזו המציאות. אדם לא יכול להיות כל הזמן להיות במציאות כזו שהוא מגביל ילדים קטנים ממה שנמצא סביבתם, כי הם לא יחזיקו בזה מעמד בפרט בדור דידן. היום חלק מהשיבות מנויים על העיתון יום יום.. כן כן... לחלק מהשיבות, יש מנוי של חלק מהעיתונים כל יום. לא מדבר על ערוצי הקודש כביכול, שזה שלב נוסף, לא מדבר על קווי הנייס (חדשות) למיניהן.

שאלה: אז מה הפשט? אם הרב יכול להסביר, איך אני אביא את זה לבן שלי אם אני יודע שזה מזיק לו?

תשובה: אף אחד לא אמר לך להביא לו את זה ראשית כל בידיים, השאלה אם להעלים עין או להתעקש.. זה כבר נידון אחר. העוון הכי פנימי בדור, אנחנו לא יכולים להילחם עם כל מה שקיים, כי אז הם יהיו מובדלים מכולם ורוב הסיכויים שיום אחד זה יתפוצץ לצד השני, האופן ההפוך הוא, להסביר לבן אדם שיחפש אמת ויבין באיזה עומק של שקר הוא נמצא, אם אברהם יצחק ויעקב היו כאן כנראה בדור, אברהם היה לוקח את שרה יחד ונוסעים לשוויץ, יצחק היה לוקח את רבקה ונוסעים להונגריה וכן על זה הדרך...

שאלה: מה שהוזכר ג' סיבות למה להתאבל על החורבן, איפה זה נכנס בכל הקינות? לכאורה זה לא שלושת החלקים האלה... זה יותר מה שהיה אז.

תשובה: חורבן הבית הוא השורש לכל נקודת הדבר, הוא גדר הסתלקות אור השכינה, שאור השכינה מסתלק מן העולם, אז כוח הטומאה שולט בעולם, שכוח הטומאה שולט בעולם, אז יש עוד שליטה ועוד שליטה.. ושנחנו נמצאים עכשיו בסוף ימי הגלות.. אז נמצאים במקום שלפני כן הרע שלט מעט, כעת הוא שולט בלי מצרים, ושהוא שולט בלי מצרים, אז ככה זה נראה איפה שאנחנו נמצאים.

שאלה: אז יותר להתאבל על החורבן של היום?

תשובה: להתאבל על החורבן שהיה אז, אפשר או בדרך השנייה שהסברנו, כוח ההתבוננות בדרך חז"ל וזה חלק מהעבודה, אבל אם זה יהיה רק זה?, אז זה בעצם דבר שרחוק מהאדם והוא מנסה לקרב אותו, לכן במקביל לאותה עבודה של מה שהיה ואיננו, האדם יתאבל על הנחרב ביומו שיש בדור דידן ואז הוא צריך להתבונן עמוק על עומק החורבן שבו הוא נמצא בדור דידן איפה שאנחנו נמצאים היום.. צריך להבין באמת בעומק באיזה עומק האדם נמצא, ושהוא יבין את זה, לא יכול להיות שהוא לא יתאבל על החורבן.

שאלה: עדיין קיים החוסר ידיעה של החיים האחרים, כמו שהשלב השני...

תשובה: מה זה החיים האחרים?

שאלה: מדברים על כל מה שמגיע מהאוויר, לא שהאדם מביא לעצמו..

תשובה: חלק מהדברים שמגיעים מהאוויר, האדם יכול להרגיש את טמטום הלב, אבל עדיין הוא לא יודע לאיפה לשייך אותו ובזה אתם צודקים, אבל מעט התבוננות מסביבו, הוא מסתובב בשכונה שלו, הוא יכול להסתובב שם איך שאנשים נראים או לא? אז הוא צריך להתבונן על החורבן? אתה יכול ללכת בליל שבת ברחוב? תגיד לי... לחזור מהבית כנסת הביתה אתה יכול בצורה נורמאלית? אז מה צריך להתבונן על החורבן? החורבן עומד לך מול העיניים.

שאלה: יש באמת קושי של פרנסה ואין דרך שכולן יהיו מורות או גנות..

תשובה: לבוא לדון על כל הכלל, זה נמסר למורי הדור. על זה אנחנו לא דנים. אנחנו דנים עכשיו על הפרט של כל יחיד, לכל אדם יש את המדרגה שנאמר בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. יש לו את הדרך שבה הוא בוחר. אדם שיבחר בעצם שהפרנסה שלו תבוא ממקום של קדושה - הוא יצליח. אם הוא לא בחר בזה, אז הוא הפקיר את החיים שלו. יש נקודה איך מנהיגים את הכלל, בזה אנחנו לא עוסקים בכלל. אנחנו מדברים על כך שכל יחיד יכול לבחור את הדרך שלו שבה הקב"ה יוליך אותו.

גם ככה המצב של הפרנסה עדיין קשה. עכשיו הציעו.. אלעל מחפש דיילות חרדיות לטיסות, כי יש הרבה נוסעים חרדים גם כן, כן כן, הם פרסנו. פנו למגזר, זאת המציאות. עכשיו רוצים לגייס שוטרות חרדיות, אתה יודע שמנסים לגייס?! בהתחלה זה רק שיטור קהילתי בתוך העיר, ועזרה בתוך הבתי ספר, ואחרי זה ממשיכים הלאה, עד איפה אתה רוצה שיגיעו?!

שאלה: היום בכל עבודה יש

תשובה: במקום זה צריך לצעוק לקב"ה שיביא את המשיח והוא היה בא.

שאלה: אם אחד זכה בחסדי ה' עליו שאשתו לא צריכה לעבוד בכזה מקום, אז הוא יותר גדול מהשני?

תשובה: זה לא עניין שהוא זכה, זה עניין שהוא בחר. כל מי שהולך לעבוד במקום כזה, זה בחירה. אדם יכול לבחור ולהתעקש שהקב"ה יתן לו חיים של קדושה, ואם הוא יתעקש הוא יצליח. וברור שמי שלא מתעקש בדור דידן - נופל ממילא לשאול תחתית.

שאלה: יש כאלה שזוכים שפשוט הקב"ה עזר להם בלי לבחור.

תשובה: בוודאי, יש כאלה שזוכים, יש כאלה שהקב"ה נתן להם הרבה מתנות בחיים, לאחד נתנו מורה, לאחד מקום עבודה יותר שמור. יש כאלה שמעיקרא כביכול לא הייתה להם את האפשרות, אבל מי שיתעקש באמת - יצליח. וזה עומק הבחירה של הניסיון של הדור, עוד פעם, מה לעשות עם הכלל לא נמסר לנו, אבל מה לעשות עם כל יחיד ויחיד, יש לו את הבחירה. ולו יצויר שלכן אין כסף ומי מוכן לקחת את הסיכון שרעייתו אחרי זה תחשף לכל אותו עולם וכל הילדים שלו יראו בהתאם וכל הילדים שלו והלבוש שלה ישתנה, השיח ישתנה, היראת שמיים תתקרר, היראת שמים של כל הבית תתקרר וכזאת פרנסה הוא רוצה?! טוב פת חרבה ושלווה בה, בשביל המושג "פרנסה" אז בעצם ימוטטו את כל מציאות החיים?

שאלה: בכל מקום, הבסיס של העולם היום, זה מבוסס על זה..

תשובה: נכון... ולכן בדיוק זה עומק הטומאה!

שאלה: אז ממילא אי אפשר לחפש מקום.. חוץ מהקב"ה.. החיים שלנו כל חדר, כי זה הבניין עכשיו, אנחנו יושבים כאן...

תשובה: מה שאתם אומרים, זה עומק נקודת הטומאה בדיוק, אבל עדיין בחיים הפרטיים, בחיים הפרטיים של כל אחד, הוא יכול לבחור לעצמו איזו דרך ואז זה לא יגרום שלכן הוא מנותק מהסובב, באמת אין דרך שלימה. אבל עדיין לבחור לעבוד במקום חיצוני זה בחירה. האם הוא יכול לגמרי להתנתק מכל מה שקורה סביבו? כמו שאתם אומרים.. זה ימצא בחיידר, בבית ספר, במכולת ובכל מקום שהוא נמצא ולכן הכל טומאה ואי אפשר להתנתק ממנה באופן שלם.

- [\[בין המצרים\]](#) 1]

Featured Image Text:

כל שלא נבנה בית המקדש ביומו

Source: <https://bilvavi.net/shiur/חורבן-הדור-וחיי-פנימיות-תשעז/בין-המצרים-027>

Links

[1] <https://bilvavi.net/bein>